

HARKAI VASS ÉVA

Naplóversek

2010. december 16. csütörtök – *az út*

vonaton robog s az ablakon át
nézi hogy iramlík a táj
szokványos közhely: kitekint
s a végtelent ki tudja
hányadikként s hányadszor éli át
a sós és édes ízeket
feloldó s szomjat oltó
folyadék áramlik így
a forró torkon át
mindent hidegre váltó
fehér halál a táj
a könyöktámasztól a könyöke előbb
zsibbadt majd megkeményedett a bőr
hideg fehér világ
alig hiszi hogy egyszer majd belőle
ez váltana ki nosztalgiát
hogyan bárhol bármikor
a tájból kivetettbe
majd újra visszatér a táj
holott a benne élőt elnyeli
hogyan is van ez kérdezné
hogyan is van ez velem
a hőmérő higanyszála
otthon a szobában reggel
s este a 20°-ot sem éri el
érzelmi invalidusok között élt
gondolja miközben az út hasít
a végtelen felé töprengne ezen
még sokáig így lenne vers belőle
kellő kiterjedésű s jól temperált
mint egy jól temperált
és túlfűtött kabinban
egy wohltemperiert klavier
neveket szándékosan nem mond

az aktőrökre ujjal nem mutat
a felmenők épp mostanában töltik
vagy töltötték be a nyolcvanát
a sín halad tovább
és ismeretlen utakra visz
a fülke túl meleg
kiszakítja a térből
a sebesség meg benne tartja
megváltoztathatatlanul
robog a hosszú szerelvény
recseg-ropog a test alatt a sín
nyugmozgás siethez indul
a -4°-os hidegben
a fülkében két útitárs
a messzeségbe néz
tág horizontokon időz a szem
s a messzeség benéz
a messzi misszió
mint t. o. mondaná
jól temperált melegben
egy wohltemperiert klavier
a várva várt megérkezés után
a város most közömbös és hideg
arcát mutatja lassú egykedvű
mozdulattal fordul felé
j. a. ferencvárosa s k. d.
üllői úti fái fehérben
olvadt havon olajfolt feketéll
szutykos hólé áztatja lépteit
ahogy halad tovább
ökobörtáskájának rekeszében
kettéhajtott A4-es lapon
a vers s a versen átdereng a tél
hat óra van hideg sötétség
a higanyszál mélyen fagypon
alatti hőmérsékletet mutat

2010. december 17. péntek – a téren

a régi városmag körül
harsány turistatél
a téren sörben sült malacot

kolbászt és forralt bort kérnek
amíg a csésze a kezüket melengeti
a testük alaposan átfázik
éles hideg szél borzolja
a nyári könyvhét emlékeit
mintha nem is ugyanaz
a tér és utca (vörösmarty váci
talán felesleges is mondani)
turisták jóízű idegen beszéde
önfeledt csevegés
eltérő idegenségek
egyazon szabadságérzete
a fagyos hideg bezár
a közelség melege kitár
csak a jeges szellőkéseket
kell kivédeni

2010. december 18. szombat – *bébé szeredy és mások*

a meleg víz a gerincére jó volt
de megemelte a vérnyomását
a hőlégfürdőt már ki sem próbálta
sem a szaunát a török fürdő
mély homályában sejtelmes gőzök
kavarogtak kénes illatok akár
a török megszállást is ide képzelhetné
török hadak között pesten és budán
a fürdőkultúra hagyománya
a történelemnek mégis kegyesebb
adománya volt s amíg itt vannak
kivárhatná a női fürdést ha már
létezik feminista változat is
vagy csak azért hogy még nagyobb hangsúllyal
kerüljön sor a férfi fürdésre
hol ottlik bébéje és szeredy
találkát adhat nádas kigyúrt izmú
kreol bőrű férfi hóseinek
nem tudok nem gondolni rájuk – sorry –
annyi együtt töltött idő után

2010. december 24. péntek – á. & é. napja

majd ha a kakóprah-dobozból
elővesszük a spiró-féle
nyerő sorsjegyet s mint utolsó
nagy lehetőséget égetjük el
akár az izmokban megmaradt
utolsó tartalék energiát
s mint a kisebb fajsúlyú gázokkal
töltött léggömb felemelkedünk
a fenti szent meghatározatlanba
valami frappánsat kellene
itt most mondani hogy majd mi lesz ha
ez egyáltalán előre tudható
ha lennének távlatok de most
csak mélység és magasság ott fenn távol
ádám és éva kéz a kézben
úsznak felettünk mint égi jel
a család vonalas múltjából kizárt
névnapok halvány s visszatérő
emlékeként és mintha nem is tél
lenne a hőmérő higanyszála
újra emelkedőben furcsa
meleg fuvallatok de fenn
hasítják már a fölöttünk úszó
hófellegek párnahuzatát

2010. december 25. szombat karácsony – próza

karácsonyi éjféli mise helyett
itthon maradtam és prózát írtam
én nem járok karácsonyi misére
templomba se vallásos nem vagyok
próza helyett is inkább verset
valljuk be: csak verset tudok írni
de karácsony éjszakáján megjelent
egy angyal s azt mondta se rímek se
metrumok most nem vers hanem próza lesz
egész éjjel róttam a szöveget
egész éjszaka égett a lámpám
hajnalban azt hitte korán kelek

ki épp arra járt az ablakom alatt
esni kezdett szemerkélő eső
esett kint és enyhe volt a levegő
vénuilt az idő s könnyei
szakállára peregetek
vártam a reggelt

2011. december 31. péntek – csak verset

mire a malac bőre a sütőben
szépen megpirul s mire megfőnek
a választékos krémek aszpikok
az illatfelhőből semmittevésbe
s egy mélységes ürességbe zuhansz
nézel a frissen behavazott útra
(a hőmérő most enyhülést mutat)
holott inkább magadba befelé
boldogsághormonok után kutatnál
arra gondolván hogy mindezek helyett
csak verset verset írni volna jó

2011. január 7. péntek ünnep – állóvíz

a tudomány mai állása szerint
van téli és van hétvégi depresszió
s nyilvánvalóan van ünnepi is
felvesszük ünnepi ruhánkat
s idegen ünnepek csendjében ülünk
zs. fiával a tavon korcsolyázik
be ne szakadjon alattuk a jég
el ne merüljenek az ünnepek
állóvizében hol a lelkünk
vízfenéken alszik mint a hal

2011. január 12. szerda – chauchat-reminiszcencia

tudta-e röntgen milyen egy női arc
ha átvilágítják a sugarak
a fogsoromra zúdított
leleplező fény egy monstrumot

vetített ki a lapra áttetsző
fogakkal állkapoccsal
minderről még cd-felvétel is
készült hogy a látvány tartós legyen
tartósan kiábrándító mondanám
ha nem éppen rólam lenne szó
mi ez ahhoz képest hogy olykor
nem merünk még tükörbe nézni sem
legfeljebb versenyre kelhetnék
madame chauchat kiritkult tüdejének
röntgenfelvételével – egy fogsor
röntgenképe mint szerelmi vallomás
hans castorpot sem hagyná hidegen
milyen egy női mell kérdezi k. z.
milyen egy mosoly saját s idegen
fogakkal hidakkal koronákkal
kérdézném ha nem épp rólam lenne szó
(a helyzet katasztrofális
mondta a fogorvosom)
egyetlen vigaszom hogy nevemet
tévesen írták a felvételre
ha akarom én ha nem
akarom nem én vagyok

2011. január 20. csütörtök – ne vesszen el

azt mondta üljek ide le
azt mondta ne gondoljak semmire
nem tudok nem gondolni semmire
miközben a semmire sem tudok gondolni
el vagyok veszve azt hiszem
ez itt a május elseje vagy
a makszim gorkij utca
füzetbe írom hogy ne vesszen el
mindig az arcot kell nézni
minden az arcra van írva csak állj
és nézd a tükörben arcodat